

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

set vil være af stor betydning, men er denne foranstaltning ikke for dyrt købt? Vil ikke netop Tysklands oprustning mere end noget andet i den foreliggende situation øge østmagternes mistænksomhed og bringe freden i fare? Måske er netop et afmilitariseret Tyskland det, der skal til, for at øst og vest kan komme på talefod med hinanden. Men hvem tør tage ansvaret for det første skridt og ved sin handling løbe en risiko? Er der nogen, der tør risikere at stå fast på et standpunkt, når Münchenpolitikken og eftergivningspolitikken bliver vendt imod ham? Det lyder meget modigt at råbe med om væbnet modstand og kamp til sidste mand, men der skal faktisk mere mod til i dag imod folkestemninger i alle lande at gøre indrømmelser.

Der kan ikke være nogen tvivl om, efter alt hvad jeg kan bedømme, at øststaterne midt i al deres fredspropaganda rustet og rustet og nu råder over et frygteligt militærapparat, som, hvis det bliver sat i bevægelse, i løbet af nogle måneder kan rende Vesteuropa over ende, og hvor de yderste forposter, deriblandt Danmark, må se i øjenene, at landet og befolkningen vil blive ødelagt for lange tider. Enhver tanke om, at Atlantpagten skulle kunne hindre disse ødelæggelser, anser jeg for virkelighedsfjern. At vestmagterne med Amerika i ryggen til slut vil vinde krigen, er givet, men en sejrherre i en krig i vor tid taber omtrent ligeså meget som den overvundne.

Jeg betragter afgørelsen om Vesttysklands genoprustning som det farligste sprængstof i den verdenspolitiske situation, og jeg råder så indtrængende, som jeg kan, regeringen til at vise tilbageholdenhed, når dette problem drøftes. Et demokratisk Tyskland er en betingelse for stabilitet og ro i Europa, men kan det nye demokrati i Tyskland holde til den belastning, som et oprustet Tyskland vil være? Dette beder jeg også regeringen tage med i sine overvejelser.

Den krise, der består i verden, er en tilidskrise. Det må være målet for dansk udenrigspolitik at bidrage sit til, at tilliden mellem nationerne vender tilbage, så krigsfrygtens spøgelse ikke fortsat skal formørke tilværelsen for menneskeheden. Alle vil med spændt opmærksomhed følge, om bestræbelserne for at få en firemagtskonference i stand mellem stormagterne vil føre til et resultat, et resultat, som måske, hvad vi vil håbe, kunne bidrage til at mildne luften mellem de store magtgrupper og bringe ro i menneskesindene i en verden, der frygter krigen og de ulykker, der følger med.

Overfor de særlige problemer, som udenrigsministeren tog op i sin redegørelse, vil jeg sige, at vi i det radikale venstre betragter aftalen om Grønland som en konsekvens af Atlantpagten. Jeg må forstå det på den måde, at den særlige overenskomst mellem Danmark og Amerika om Grønlands forsvar, som består nu, ophører helt og ubetinget, når overenskomsten, som vi her behandler, træder i kraft, og at de forpligtelser, vi efter den nye overenskomst går med til, kun er gældende i samme tidsrum som vort medlemsskab af Atlantpagten. Ophører dette medlemsskab, når der er gået et antal år, bortfalder overenskomsten og samtidig Amerikas og Atlantpagtlandenes rettigheder til forsvarsforanstaltninger i Grønland i henhold til denne overenskomst.

Det foreliggende forslag vedrørende aftalen om forsvarsforanstaltninger i Grønland må stå helt og fuldt for regeringens regning og ansvar. Forslaget i enkeltheder har ikke været forelagt det udenrigspolitiske nævn og er ikke drøftet eller godkendt af nævnet. Vi har drøftet principper, men vi har ikke drøftet enkeltheder i det forslag, der ligger her. Der er enkeltheder i forslaget, jeg gerne vil drøfte i et udvalg, og jeg skal derfor nu kun sige, at mit parti nærer stor bekymring for den grønlandske befolknings fremtid, såfremt de foreslåede militære foranstaltninger bliver gennemført. En invasion af store militære styrker fra et fremmed land vil ikke kunne undgå at sætte sit præg på forholdene og gribe forstyrrende ind i den planlagte udbygning af det grønlandske folks nærings- og kulturliv, som den danske lovgivning tager sigte på at fremme. Jeg vil lægge vægt på, at rigsdagen får adgang til gennem udenrigsnævnet at blive holdt underrettet, såfremt der bliver tale om at underlægge amerikanske styrker nye forsvarsområder på øen.

Jeg må også sige, at jeg nærer betænkeligheder ved, at meget vigtige afgørelser i overenskomsten, som er af stor betydning for, at Danmark kan gøre sin højhedsret gældende over øen, er afhængige af enighed mellem Amerika og Danmark. Jeg henleder opmærksomheden på bestemmelsen i art. V, hvorom der i forslagets bemærkninger står, at der gives de amerikanske styrker fri adgang til samt bevægelsesfrihed mellem de grønlandske forsvarsområder i overensstemmelse med sådanne almindelige regler, som udstedes af vedkommende danske myndighed i Grønland. Denne fortolkning af art. V har jeg ikke noget at indvende imod. Jeg kan bare ikke få den til at rime med forslagets tekst, for efter den gøres de al-